



МАЙКЪЛ ФРЕЙН

СТРОГО ЛИЧЕН ЖИВОТ

Приказка за бъдещето



Ще има едно време...

Ще има едно време едно момиченце на име Анкамбър.

Анкамбър ще си има по-малък брат на име Сулпис и ще си живеят с мама и татко в къща насред гората. Къщата няма да има прозорци, защото няма да има какво друго да се гледа, освен гората. Но вътре ще гъмжи от любопитни неща – чудновати животни, шестивия, скъпоценности, битки, лабиринти, променящи се чисти форми и чисти цветове, които ще се реят из въздуха според желанията им – плътни и ярки, почти да ги пипнеш. Защото това ще е в добрите нови времена доста нататък в бъдещето и хората така ще живеят тогава. Та гледки като кал и падащи листа едва ли ще са им интересни.

Не само това, ами през прозорците може да влезе и въздух, а кой би искал да разваля приятната атмосфера на дома със застоялия, хладен горски въздух, изпълнен с прах и зарази. По цели години няма да излизат и външният свят няма да влиза у тях. Няма да има нужда. Всичката им храна и лекарства, и бижута, и играчки ще се вливат по тръбопровода – всичко, което може да им се прииска, ще влиза в дома им през мрежата от тръби, жици и електромагнитни лъчи, която опасва гората. Навън, по жиците и лъчите, ще излизат желанията им. Навътре, пак по тях, ще влизат изпълненията им.

Богато детство

Е, само защото не излизат и защото никои не им идва на гости, не означава, че няма да се виждат с хора. През цялото време ще се виждат с хора! Роднини, приятели, разните представители на институциите – всички ще се материализират в специални приемни камери, като след предаване по жиците и лъчите ще се пресъздават от триизмерната холовизионна система в цялата си естествена плътност, по всяко време на деня и нощта. Особено леля Симфороза с тъжната ѝ участ и с дежурната ѝ усмивка, а и прапрадядо, който постоянно ще заспива по време на трансмисията, та таткото на Анкамбър ще се чуди дали е възпитано да го изключи, или не. „Как да гледам за битката при Бородино по историческия канал, докато дядото на майка ти виси в приемната камера?“ ще се оплаква той на жена си и това ще бъде семейна шега.

Даже прекалено много ще се виждат с приятели и близки. В дадени дни целият род ще бъде заедно – прапрадядо, чичо Експедит, старата леля Фербута, братовчедът им Офа, възрастният им втори братовчед Кенуф – всички. И никои няма да смята, че отегчава останалите, понеже ще си седи тихо у дома, а същевременно всички ще са ужасно притеснени, понеже другите са у тях. Направо няма да останат извинения да не се видиш с всекиго, с когото следва да се видиш, понеже свиждането изисква само набирането на номер и натискането на клавиш.

По цели безкрайни дни старите приятели на родителите им Пелагий и Димна ще се материализират

с отегчителната си челяд. Естествено, отегчителната челяд ще се прехвърля в стаята на Анкамбър и Сулпис. Сулпис ще си играе с тях щастливо, защото ще е добро дете и ще обича всички. Но Анкамбър ще става лоша и ще разплаква гостите, като постоянно ще ги изключва. Анкамбър ще е трудно дете, няма съмнение.

И ще видят немалко от света. Ще ходят на незабравими почивки заедно – по цели седмици на самотен бряг, където слънцето сияе по цял ден безспир, приболят кънти, а вятърът ги покрива с гребни солени пръски, които нашарват почернелите им тела с бяло. На тия почивки ще чуват как из полето пеят селяни, когато вятърът привечер стихва. Денем далеч в морето ескадрили високи бели яхти ще пресичат пътя на слънцето и ще се разпръскват със сънлива леност. На една почивка ще видят как шхуна с черен корпус ще се доближи по залез с веещи се във вечерното спокойствие ръждивокафяви платна и отчетливо тракащ над неподвижната вода двигател. Ще хвърли котва на рейда, а когато отплува на сутринта, ще газува водата по-високо, а на децата ще им се струва, че са чули плясък на гребла през нощта и триене на малка лодка в пясъка...

Винаги ще е тъжно, когато идва краят на тия почивки. Анкамбър ще мрази мига, в който ще изключват горещото слънце и водопръскачката и целият солен, открит, бяло-син свят ще изчезва в нищото и ще ги оставя пак сами в стаите им сред празни пакети „Въобразин“ и холовизионни камери, свободни за пристигането на прапрапалеля им Фербута.

Фактите от живота

Ако се напъне, Анкамбър може да си спомни угването на Сулпис.

То се случи, когато беше тригодишна. По доставната тръба пристигна голям колет за мама и тя стана странно развълнувана и свенлива.

– Какво е? Какво е? – завика Анкамбър. – За мен ли е? За рождения ми ден ли е?

– Не, нечий друг рожден ден е – каза майка ѝ, усмихвайки се странно, изчервявайки се и целувайки Анкамбър, докато отваряше колета.

Вътре имаше прозрачен съд с течност. А в течността, свито на топка и със силно стиснати очи, имаше малко бебе!

– Ох, ох, ох! – извика майка ѝ през смях и сълзи. – Не е ли прекрасен! Виж малките му крачета! Ох, Камби!

– Наистина ли е за нас? – попита Анкамбър мнително.

– Да, Камби! Това е братчето ти!

– Ама те откъде са знаели, че искаме братче?

– Ами защото, нали помниш, че татко ти и аз им изпратихме нещата, от които да ни го направят, и помолихме да е момченце. Не помниш ли, Камби? А сега да видим упътването за разопаковане...